

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6Cpr/1/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5415200618
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2017:5415200618.12

Rozhodnutie

Okresný súd Dolný Kubín, sudkyňou JUDr. Janou Veselou, v spore žalobkyne: D. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. K., Š. XXXX/X, zast. JUDr. Michaelou Pagáčikovou, advokátkou so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1710, proti žalovaným: 1/ Súkromná stredná odborná škola, s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne, SNP 1202/12, IČO: 47 365 773, 2/ V. W. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. K., B. XXXX/XX, obaja žalovaní zastúpení JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1718, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu voči žalovanému 2/ z a m i e t a.

II. V pomere medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ súd náhradu trov konania žalovanému 1/ n e p r i z n á v a.

III. V pomere medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ je žalobkyňa p o v i n á nahradiť žalovanému 2/ trovy konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, doručenou súdu dňa 24.02.2015, žalobkyňa prostredníctvom zvolenej zástupkyne žiadala, aby súd zaviazal Súkromnú strednú odbornú školu, s.r.o., IČO: 47 365 773 ako žalovaného 1/ zaplatiť jej sumu 2.248,01 eur s príslušenstvom a tiež, aby súd žalovaného 1/ a V. W. D., nar. XX.XX.XXXX ako žalovaného 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne žalobkyňi zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3.000,- eur.

2. V spore bolo rozhodnuté čiastočným rozsudkom č.k. 6Cpr/1/2015-300 zo dňa 20.04.2016, ktorým tunajší súd rozhodol len vo vzťahu ku žalovanému 1/, a to tak, že žalobu voči nemu zamietol. Čiastočný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 23.02.2017 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 10CoPr/6/2016-332 zo dňa 29.11.2016. Po právoplatnosti čiastočného rozsudku predmetom konania ostalo zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3 000,- eur, ktorý nárok smeruje výlučne už len voči žalovanému v 2. rade.

3. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 3.000,- eur pôvodne titulom solidárneho plnenia žiadanej od Súkromnej strednej odbornej školy, s.r.o., IČO: 47 365 773 ako žalovaného 1/ aj od žalovaného 2/, tento nárok žalobkyňa v žalobe odôvodnila tým, že ide "odškodné" za hrubé a dlhodobé pretrvávajúce porušovanie ustanovení Zákonníka práce, za nedôstojné zaobchádzanie hraničiace so šikanovaním a diskrimináciou zamestnanca a za dlhodobé porušovanie jej práv a oprávnených záujmov, ako aj za neoprávnené krátenie mzdy, ďalších mzdových nárokov a nároku na dovolenku, ktoré žalobkyňa pociťovala ako nátlak vyvíjaný na svoju osobu s cieľom zneprijať jej ďalšie zotrvanie v pracovnom vzťahu. Žalobkyňa pociťovala zamestnávateľa veľmi stiesňujúco až stresujúco, cíti sa dotknutá na svojej osobnej dôstojnosti, a to v dôsledku nedôstojného až šikanózneho správania sa zamestnávateľa, ktoré pociťuje už po dobu dlhšiu ako 6 mesiacov, cca od júna 2014. Žalobkyňa požaduje náhradu nemajetkovej ujmy aj z ďalšieho dôvodu, ktorým je závažné

porušenie zákona zo strany žalovaného 2/ a ktorým sa cíti hlboko dotknutá na svojich právach a oprávnených záujmoch a považuje ho za diskrimináciu v zmysle zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (tzv. antidiskriminačný zákon), ku ktorej vo vzťahu ku nej zrejme došlo preto, že bola dlhodobo neprítomná na pracovisku z dôvodu čerpania materskej dovolenky. So žalobkyňou bolo zaobchádzané inak a menej priaznivo než s inými zamestnancami. Závažné porušenie zákona spočívalo v tom, že žalovaný 2/ ako konateľ jej pôvodného zamestnávateľa ju jednostranne "preradil" k zamestnávateľovi (Súkromná stredná odborná škola, IČO: 42 070 902), ktorý nemá právnu subjektivitu, čím sa žalobkyňa ocitla mimo rámca pracovného vzťahu. Žalovaný 2/ spolu so žalovaným 1/ porušili zásadu rovnakého zaobchádzania formou: a) neoprávneného jednostranného prevedenia žalobkyne k zamestnávateľovi bez právnej subjektivity, b) následným neoprávneným zrušením pracovného miesta v čase kedy sa žalobkyňa mala vrátiť z materskej dovolenky, c) vydávaním zmätočných pokynov, d) oneskoreným oznámením obnovenia pracovného miesta, e) neoprávneným postihovaním za údajné absencie a údajné porušenie pracovnej disciplíny - krátením a nevyplatením mzdy a ďalších mzdových nárokov a neoprávneným krátením dovolenky. Žalobkyňa tiež pociťovala značné poškodenie svojej osobnej dôstojnosti, a to v súvislosti so správaním žalovaného 2/ spočívajúcim v otvorených prejavoch a verbálnych útokoch, ktoré musela znášať na pracovisku aj za prítomnosti ostatných zamestnancov školy, žiakov a zákazníkov. Pociťovala nemajetkovú ujmu v oblasti zníženia dôstojnosti a spoločenskej a pracovnej vážnosti. V tejto súvislosti čo do pasívnej legitímácie žalovaného 2/ žalobkyňa poukázala na ust. § 13 a § 16, ako § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka a všeobecne k náhrade nemajetkovej ujmy na čl. 1, 2,3 základných zásad Zákonníka práce a § 13 ods. 1,3 a 5 Zákonníka práce a antidiskriminačný zákon.

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k žalobe vo vzťahu k nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy uviedol, že tento neuznáva, nakoľko je v celom rozsahu nedôvodný. Žalobkyňa v súvislosti s výkonom zamestnania nevznikla žiadna majetková, ani nemajetková ujma. Žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala splnenie podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy v žalovanej výške. Žalovaný 2/ jej žiadnu nemajetkovú ujmu nespôsobil a vo vzťahu k nej neporušil ani zásadu rovnakého zaobchádzania.

5. Na prvom pojednávaní vo veci (18.11.2015) vo vzťahu k žalovanému 2/ zástupkyňa žalobkyne uviedla, že jeho pasívna legitímácia je odvodená od ustanovení o náhrade škody, ktorá je určená aj v žalobe a tiež z § 9 tzv. antidiskriminačného zákona, nakoľko jednotlivé úkony v mene zamestnávateľa vykonával žalovaný. Taktiež pokiaľ dochádzalo k diskriminačnému až šikanóznemu konaniu, išlo o konanie konateľa žalovaného 1/.

6. Pred pojednávaním vo veci, ktoré súd nariadil na prejednanie zostávajúceho nároku po rozhodnutí odvolacieho súdu, žalobkyňa prostredníctvom svojej zástupkyne súdu doručila správu z vykonania školskej inšpekcie v Súkromnej strednej škole v októbri 2016 na základe jej podnetu, ako aj podnety Ing. Jána Jurča z 09.10.2014 a 19.11.2014 a oznámenia Inšpektorátu práce o ich vybavení (č.l.345-367 spisu). K týmto listinám uviedla, že sa k nim bližšie vyjadří na pojednávaní a tiež, že k nim bude smerovať aj výsluch svedka J.. Q. Q..

7. Žalovaný 2/ k predmetným listinám vo svojom vyjadrení zo dňa 04.04.2017 uviedol, že ich cieľom je zdiskreditovať a v očiach súdu očieniť kredit Súkromnej strednej odbornej školy, IČO:420 709 02 a tieto listiny nemajú akýkoľvek súvis s prejednávanou vecou. Žalovaný 2/ poukázal na to, že po rozhodnutí odvolacieho súdu je predmetom konania nárok, ktorý si žalobkyňa uplatňuje voči žalovanému 2/ podľa § 13 Občianskeho zákonníka. V rozhodnom období, ktorý žalobkyňa opisuje v žalobe žalovaný 2/ nevstupoval do akýchkoľvek vzťahov so žalobkyňou ako fyzická osoba, ale len a vždy výlučne ako štatutárny zástupca žalovaného 1/, resp. ako zástupca zamestnávateľa Súkromnej strednej odbornej školy, IČO:420 709 02. V predmetnom období dokonca nevykonával ani funkciu riaditeľa tejto školy, keď riaditeľkou bola J.. V. K.. Žalovaný 2/ vzniesol námietku nedostatku svojej vecnej legitímácie, nakoľko žalobkyňa si uplatňuje nároky titulom pracovnoprávneho vzťahu a žalovaný 2/ nebol jej zamestnávateľom. Je teda vylúčené, aby zasiahol do jej osobnostných práv. Žalobkyňa súčasne doposiaľ neuviedla, v čom konkrétne malo spočívať konanie žalovaného 2/, ktorým malo byť zasiahnuté do jej osobnostných práv. Vo vzťahu k J.. Q. Q. žalovaný 2/ uviedol, že s ním bol pracovný pomer skončený okamžitým skončením pracovného pomeru z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny dňa 16.09.2014 a tento má negatívny vzťah nielen k vyššie uvedenej škole, ako aj k žalovanému 2/, preto jeho výpoveď nemôže byť hodnoverná. Okrem toho podľa žalobkyne sa má vyjadriť len k obsahu ňou doložených listín, ktoré podľa názoru žalovaného 2/ s prejednávanou vecou nesúvisia. Žalovaný 2/

ďalej uviedol a predložil, že voči správe o výsledkoch školskej inšpekcie podal vyjadrenie a námietky, ako aj žalobu podľa § 252 a nasl. Správneho poriadku. Vzhľadom na to, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ani nespôsobil žalobkyňu žiadnu nemajetkovú ujmu, žiadal žalobu zamietnuť.

8. V úvode pojednávania, ktoré súd nariadil na prejednanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, súd žalobkyňu s poukazom na ust. § 150 ods. 2 CSP vyzval, aby doplnila svoje skutkové tvrdenia ohľadne obsahu otvorených prejavov a verbálnych útokov žalovaného 2/, ktorými bola znížená jej dôstojnosť a vážnosť a ktorých sa žalovaný 2/ dopustil svojím správaním na pracovisku žalobkyne za prítomnosti ostatných zamestnancov školy, žiakov a zákazníkov.

9. K tomu žalobkyňa prostredníctvom svojej zástupkyne uviedla, že v danom prípade ide o spor medzi žalobkyňou ako zamestnancom a žalovaným 2/ ako vedúcim zamestnancom na pracovisku, ktorý ju diskriminoval. To, že žalovaný 2/ bol vedúcim zamestnancom potvrdil vo svojom vyjadrení, keď uviedol, že bol štatutárnym zástupcom, resp. zástupcom riaditeľa. Takisto podpisoval všetky listiny a pokyny, buď ako konateľ alebo ako riaditeľ školy. Žalobkyňa ako diskriminovaná osoba sa môže domáhať primeraného zadosťučinenia nielen voči zamestnávateľovi, ale aj voči osobe, ktorá sa diskriminačného správania dopustila. Diskriminácia tu spočívala napríklad v tom, že žalobkyňi neboli vytvorené rovnaké pracovné podmienky ako iným po návrate z materskej dovolenky a aké mala predtým. Boli jej dávané nezmyselné, oneskorené a nespĺniteľné pokyny. Pokiaľ ide o verbálne útoky, tak išlo o vyjadrenia v čase po návrate žalobkyne z materskej dovolenky o tom, že ak neprijme iné miesto bude sa to považovať za porušenie pracovnej disciplíny. Ďalej išlo o verbálne útoky, že ak nebude vykonávať úkony, ktoré sa jej nariaďujú, napr. práca v kozmetickom salóne, bude to brané ako porušenie pracovnej disciplíny, bolo jej hrozené krátením mzdy, absenciami a ukončením pracovného pomeru a ide o známky bossingu a mobingu. Nešlo len o verbálne útoky, ale aj o písomné pokyny, ktoré sú priložené k žalobe a aj nové. Išlo aj pokyn, aby žalobkyňa vyčerpala dovolenku v určitom rozsahu, hoci ona ani takým rozsahom dovolenky nedisponovala, aj na to upozornila a následne to bolo vyhodnotené ako porušenie pracovnej disciplíny. Zástupkyňa žalobkyne súdu predložila originály listín a dokladov o doručovaní, ktorých kópie už boli súdu predložené pred prvým rozhodnutím vo veci nachádzajú sa na č. l. 254 až 280 spisu.

10. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie týmito listinami, ako aj výsluchmi svedkov V. V. K., T. F. A. a X. W., ktorých zabezpečil žalovaný 2/. Súd na pojednávaní nevykonal výsluch svedkov J. Q. Q. a J. V. K., pretože ich účasť sa žalobkyňi nepodarilo zabezpečiť. Súd z tohto dôvodu, t.j. z dôvodu ich výsluchu na ďalšom pojednávaní pojednávanie neodročil, pretože skutočnosti, ktoré mali byť týmito výsluchmi preukázané, súd nepovažoval za potrebné v konaní zisťovať, a to z dôvodov uvedených nižšie.

11. Ako už bolo uvedené predmetom konania po rozhodnutí čiastočným rozsudkom ostal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému 2/, ktorý žalobkyňa žiadala z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, teda z dôvodu porušenia zákazu diskriminácie, ako aj z dôvodu zásahu do jej osobnostných práv, konkrétne do jej dôstojnosti a osobnej cti.

12. Diskriminácia mala podľa žalobkyne spočívať v neoprávnenom jednostrannom prevedení žalobkyne k zamestnávateľovi bez právnej subjektivity, následným neoprávneným zrušením pracovného miesta v čase kedy sa žalobkyňa mala vrátiť z materskej dovolenky, vydávaním zmätočných, oneskorených, nespĺniteľných pokynov, oneskoreným oznámením obnovenia pracovného miesta, neoprávneným postihovaním za údajné absencie a údajné porušenie pracovnej disciplíny - krátením a nevyplatením mzdy a ďalších mzdových nárokov a neoprávneným krátením dovolenky.

13. Súd sa v podrobnostiach zaoberal žalobkyňou tvrdným neoprávneným jednostranným prevedením žalobkyne k inému zamestnávateľovi, a to v rámci čiastočného rozsudku, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že žalobkyňa nebola jednostranne prevedená k inému zamestnávateľovi, ale došlo k právnomu nástupníctvu na strane jej zamestnávateľa na základe zmluvy o predaji časti podniku. K zmene zamestnávateľského subjektu nedošlo len vo vzťahu k žalobkyňi, ale ku všetkým zamestnancom, a to rovnako. Zmena nebola neoprávnená a týkala sa v rovnakom rozsahu aj jej kolegov. Preto hovoriť o nejakej diskriminácii len vo vzťahu k žalobkyňi nemožno. Pokiaľ ide o neoprávnené zrušenie pracovného miesta a oneskorené oznámenie jeho obnovenia, možno konštatovať, že takýto postup nebol súladný s právami a povinnosťami zamestnávateľa žalobkyne, ktorým bola Súkromná stredná odborná škola, IČO: 420 709 02, ktoré mu vyplývali zo Zákonníka práce, obdobne to možno konštatovať ohľadne vydávanie niektorých pokynov a vyvodzovania dôsledkov v podobe krátenia mzdových nárokov, resp. nároku na

dovolenku, čo potvrdzujú aj zistenia Inšpektorátu práce (č.l. 36-39 spisu). Súčasne možno, najmä s ohľadom na obsah výpovede žalovaného 2/ konštatovať, že takéto počínanie zamestnávateľa malo svoju prvotnú príčinu v tom, že po skončení materskej dovolenky zamestnávateľ nemal pre žalobkyňu pracovné miesto, resp. nemal jej pridelovať akú prácu a na druhej strane s ňou nemienil skončiť pracovný pomer spôsobom aprobovaným Zákonníkom práce, pretože s tým boli spojené značné finančné náklady (odstupné, preplatenie dovolenky). Takéto dôvody mohli zamestnávateľa bez pochyb viesť k tomu, že so žalobkyňou zaobchádzal inak ako s iným zamestnancami, čo má povahu diskriminácie. Za porušenie jej zákazu však nesie zodpovednosť výlučne zamestnávateľ a nie osoba, ktorá konala v jeho mene a teda žalovaný 2/. Správnou je, podľa názoru súdu, argumentácia žalobkyne, že podľa tzv. antidiskriminačného zákona môže byť založená zodpovednosť za porušenie zákazu diskriminácie aj priamo u vedúceho zamestnanca, resp. nadriadeného diskriminovanej osoby. Podľa názoru súdu tomu tak je, ak diskriminácia spočíva v správaní, ktoré možno tomuto nadriadenému pripísať k jeho osobnému správaniu, nie však ku konaniu zamestnávateľa. Ak ide napríklad o zrušenie pracovného miesta, či krátenie dovolenky, ide o konanie zamestnávateľa a ak je diskriminačné, zodpovedá zaň zamestnávateľ. Ak sa však nadriadený zamestnanec dopúšťa napríklad sexuálneho obťažovania na pracovisku, ide o diskrimináciu, za ktorú zamestnávateľ zodpovednosť niesť nemôže, keďže to nesúvisí s výkonom jeho práv a povinností podľa pracovnoprávných predpisov. Rovnako § 13 ods. 1 Zákonníka práce ukladá povinnosť zaobchádzať so zamestnancami v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania zamestnávateľovi. Za porušenie tejto zásady teda nesie zodpovednosť zamestnávateľ.

14. V danom prípade, ak žalobkyňa pociťovala diskrimináciu svojej osoby v zrušení pracovného miesta, v oneskorenom oznámení jeho obnovenia, zmätočných, oneskorených pokynoch, v krátení mzdových nárokov a nárokov na dovolenku a v neopodstatnených upozorneniach na porušenie pracovnej disciplíny, prípadne v iných prejavoch, ktoré obsahujú písomnosti priložené k žalobe, resp. predložené v priebehu konania, tak všetky tieto úkony žalovaný 2/ nevykonával vo vlastnom mene, ale v mene zamestnávateľa žalobkyne a jeho konanie bolo konaním zamestnávateľa. Ak týmto správaním, ktoré bolo výkonom práv a povinností zamestnávateľa došlo k diskriminácii žalobkyne, pasívna vecná legitímácia na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy ako následku diskriminácie (§ 9 ods. 3 tzv. antidiskriminačného zákona) je daná vo vzťahu ku Súkromnej strednej odbornej škole, IČO:420 709 02 a nie vo vzťahu ku žalovanému 2/. Uvedená škola bola zamestnávateľom žalobkyne od 01.12.2009 (viď odôvodnenie čiastočného rozsudku) do 02.10.2015 (č.l. 146 spisu), t.j. v rozhodnom období, pretože žalobkyňa toto obdobie označila počnúc júnom 2014 do skončenia pracovného pomeru. Z dôvodu, že žaloba žalobkyne smeruje voči pasívne vecne nelegitimovanému subjektu, súd sa bližšie tým, či a do akej miery došlo danými úkonmi k diskriminácii bližšie nezaoberal.

15. Na okraj súd uvádza, že náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú súd môže priznať pri zistení diskriminácie predpokladá, že u poškodenej osoby bola dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie znížené značným spôsobom (§ 9 ods. 3 tzv. antidiskriminačného zákona), čo žalobkyňa v súvislosti s vyššie uvedenými formami diskriminácie netvrdila.

16. Žalobkyňa však tvrdila, že pociťovala značné poškodenie svojej osobnej dôstojnosti, a to v súvislosti so správaním žalovaného 2/ spočívajúcim v otvorených prejavoch a verbálnych útokoch, ktoré musela znášať na pracovisku aj za prítomnosti ostatných zamestnancov školy, žiakov a zákazníkov. Takéto správanie by bolo spôsobilé založiť zodpovednosť žalovaného 2/ za náhradu nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade však, na rozdiel od diskriminácie, dôkazné bremeno spočívalo na žalobkyňi. Tá otvorené prejavy a verbálne útoky, ktorých sa mal žalovaný voči nej na pracovisku dopustiť a ktoré by mali súčasne za následok zníženie jej cti a dôstojnosti v spoločnosti značným spôsobom (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka) nepreukázala. Naopak výpovede svedkýň, ktoré zabezpečil žalovaný 2/ jej tvrdenia o tom, že by sa mal žalovaný 2/ dopustiť takéhoto správania vyvrátili. Žalobkyňa navrhovala v konaní vypočuť svedkov, avšak nie k týmto skutočnostiam, preto ich súd nevykonával. Svedok J. sa mal vyjadriť k listinám, ktoré sa ho týkali a ktoré žalobkyňa doručila súdu pred posledným pojednávaním, pričom išlo o podnety, ktoré sa týkali zamestnávateľa tohto svedka a aj žalobkyne. Z nich pritom vyplýva, že tento svedok v čase keď žalobkyňa začala po skončení rodičovskej dovolenky pracovať (po 15.10.2014) už u ich spoločného zamestnávateľa nepracoval, keďže takto je to uvedené v jeho podnete zo dňa 09.10.2014, čo korešponduje s tvrdením žalovanej strany, že so svedkom bol ukončený pracovný pomer ku dňu 15.09.2014. Pokiaľ ide o svedkyňu J.. V. K., túto žalobkyňa žiadala vypočuť na okolnosť, či žalovaný 2/ bol oprávnený konať v mene zamestnávateľa, teda na iné okolnosti, ako dôstojnosť a česť znižujúce

otvorené prejavy a verbálne útoky žalovaného 2/. Odhliadnuc od uvedeného, pokiaľ ide o obsah týchto prejavov a verbálnych útokov, žalobkyňa uvádzala, že išlo o vyjadrenia v čase po jej návrate z materskej dovolenky o tom, že "ak neprijme iné miesto bude sa to považovať za porušenie pracovnej disciplíny, ďalej že ak nebude vykonávať úkony, ktoré sa jej nariaďujú, napr. práca v kozmetickom salóne, bude to brané ako porušenie pracovnej disciplíny, a tiež vyjadrenia, ktorým jej bolo hrozené krátením mzdy, absenciami a ukončením pracovného pomeru." Aj keď súd nepochybuje o tom, že žalobkyňa takéto vyjadrenia mohla subjektívne pociťovať ako veľmi nepríjemné, objektívne nejde o také vyjadrenia, ktoré by mohli mať za následok zníženie dôstojnosti, či cti, navyiac za situácie, keď nebolo preukázané, že tieto vyjadrenia mal žalovaný 2/ uviesť pred niekým iným než pred žalobkyňou. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pritom predpokladá zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti, a to značným spôsobom.

17. Vzhľadom na záver súdu, že zodpovednosť žalovaného 2/ za náhradu nemajetkovú ujmu nemožno založiť na ustanoveniach tzv. antidiskriminačného zákona (na ktorý odkazuje aj § 13 ods. 1 Zákonníka práce), ani na ustanoveniach Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti a o nárok na náhradu škody podľa ust. § 420 ísť nemôže (nejde o tzv. skutočnú škodu, resp. ušlý zisk), žalobu voči žalovanému 2/ zamietol.

18. Podľa takéhoto výsledku konania v pomere medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ právo na náhradu trov konania vzniklo žalovanému 2/, keď súd aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP.

19. Keďže tento rozsudok je konečným rozhodnutím (§ 262 ods. 1 CSP), súd ním rozhodol aj o trovách konania v pomere medzi žalobkyňou a žalovaným 1/. Žalovaný 1/ bol síce v konaní úspešný, avšak aj vďaka tomu, že žalobkyňu uviedol ak nie do omylu, tak minimálne do takej situácie, ktorá u žalobkyne mohla vyvolať dojem, že jej zamestnávateľom je práve žalovaný 1/. Konkrétne išlo napríklad o list z 10.10.2014 o obnovení pracovného miesta, na ktorý poukazoval aj odvolací súd, ktorý súčasne vyslovil názor, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o trovách má prihliadať na skutočnosť pomerne často sa meniacich a ľahko zameniteľných označení (vrátane sídla) jednotlivých subjektov zainteresovaných v právnych otázkach dotknutej súkromnej strednej školy. Takáto zámena sídla, resp. nesúladné označenie konajúceho subjektu v hlavičke a v závere listu je aj v listoch na č.l. 48 spisu, č.l. 89 a č.l. 283 spisu. Dané počínanie žalovaného 1/ súd vyhodnotil ako dôvod osobitného zreteľa, pre ktorý žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal (§ 257 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Dolný Kubín
4. mája 2017

JUDr. Jana Veselá
sudkyňa